

Arrest

nr. 63 579 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Kosovo Polje in Kosovo.

Telkens u zich in Kosovo buiten uw woning begaf, werd u zowel door Serviërs als door Albanezen geslagen en dit omwille van uw etnische origine. Hierdoor kon u niet veel buitenkomen. Derhalve kon u in Kosovo bijvoorbeeld geen identiteitsdocumenten aanvragen of naar school gaan.

Anderhalf à twee jaar geleden drongen vier Albanezen jullie woning binnen en vermoordden uw vader. U werd wakker van het geroep van uw moeder en toen u aankwam in de kamer van uw ouders bleken de ouders reeds via het raam gevlucht te zijn.

Na deze gebeurtenis leerde u, tevens ongeveer twee jaar geleden, in 2008 uw huidige partner, S.M. (...) (O.V. 6.585.814) op de bus in Kosovo Polje kennen, waar ze werd verkracht door onbekende mannen. U kwam toen tussenbeide. Vervolgens geraakte u met haar aan de praat en stelde u haar een traditioneel huwelijk voor. Zij stemde hiermee in en kwam bij u in Kosovo Polje wonen. Tot dan woonde zij bij haar grootouders in Podujevo.

Twee dagen voor jullie vertrek naar België, werden u, uw moeder, R.S. (...) (O.V. 6.585.818), en uw partner, S.M. (...) in jullie woning in Kosovo Polje geslagen en mishandeld door een Albanees en twee Serviërs. Ze gooiden met stenen naar jullie en u werd geraakt aan uw hoofd. Uw partner, S. M. (...), werd met een mes gestoken in haar arm. Tevens probeerden jullie belagers om uw moeder te verkrachten. Ze lieten jullie verstaan dat jullie daar weg moesten, dat er voor jullie op die locatie geen plaats was. Ze dreigden ermee jullie allen te zullen vermoorden indien jullie er bleven wonen. U, uw broer en uw zussen zijn toen beginnen roepen en huilen. De indringers liepen uiteindelijk weg. Een uur later kwamen diezelfde belagers evenwel terug. U trachtte de poort naar de woning dicht te houden met een houten stok. Ze parkeerden hun auto's voor uw woning. De muziek stond luid en ze scholden u en uw familieleden uit. Ze begonnen opnieuw met stenen en flessen te gooien. Ze haten Roma. U deed geen aangifte van deze feiten bij de politie in Kosovo. Die haten immers ook de Roma. U had die dag bovendien reeds hulp gevraagd aan politieagenten die met hun voertuig aan uw woning passeerden. U kreeg toen evenwel te horen dat uw problemen hen niet interesseerden. Twee dagen later zag u heel veel andere mensen vertrekken en besloot u, samen met uw partner, uw moeder, uw broer en uw zussen, om Kosovo eveneens te verlaten. Op 25 februari 2010 diende u hier in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u een lidkaart van de Roma-partij PRYK voor, uitgereikt te Prizren in Kosovo; en een attest van het moslimcomité van Podujevo betreffende het overlijden van uw vader."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Ik stel vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw bewering sinds het einde van de oorlog in Kosovo (10 juni 1999) tot uw komst naar België in 2010 steeds in Kosovo Polje te hebben gewoond geen enkel geloof kan gehecht worden.

Allereerst beschikt u over geen enkel overtuigend bewijs waaruit effectief blijkt dat u in die periode of de laatste jaren in Kosovo verbleven heeft.

U bent ondermeer niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land.

U gaf te kennen in Kosovo nooit over een UNMIK-identiteitskaart of Kosovaarse identiteitskaart beschikt te hebben. U verklaarde dat u geen documenten (identiteitskaart, paspoort en geboorteakte) kon krijgen, omdat de Albanezen en Serviërs u sloegen en mishandelden als u buitenkwam (CGVS, p. 9).

Aan deze uitleg kan evenwel geen geloof gehecht worden.

Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal beschikken de RAE-gemeenschappen (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo Polje over volledige bewegingsvrijheid, zowel binnen de gemeente als in de regio. Bovendien zijn er volgens deze informatie ook Roma werkzaam bij deze gemeente, ondermeer op de Dienst Burgerlijke Stand en bij het 'Bureau van de Gemeenschappen'. Daarnaast kon u in Kosovo Polje terecht bij de lokale NGO Civil Rights Program - Kosovo (CRP/K), dat samenwerkt met het 'Bureau van de Gemeenschappen' in de gemeente en bijstand verleent voor de civiele registratie van RAE en de afgifte van hun identiteitsdocumenten. Zij zijn in deze gemeente gevestigd in het RAE-gemeenschapscentrum 'Fidan Lahu'. Deze NGO is de uitvoerende partner van UNHCR voor de implementatie van het UNHCR actieplan Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo, dat in september 2006 van start ging.

Derhalve is het uiterst bevreemdend dat u in Kosovo niet over een identiteitskaart zou beschikt hebben. Verder was ook uw algemene kennis over Kosovo in het algemeen uiterst beperkt. Zo bleek u nog nooit gehoord te hebben Kfor (Kosovo Force) en UNMIK (CGVS, p. 4 en 7).

Gezien het feit dat zowel UNMIK als Kfor alomtegenwoordig waren in het na-oorlogse Kosovo, mag verwacht worden dat u beide instanties zeker kent.

Ook van EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bleek u nog nooit gehoord te hebben (CGVS, p. 7).

U slaagde er ook niet in namen te geven andere gemeenten in Kosovo (CGVS, p. 11) en gevraagd naar de munteenheid in Kosovo, antwoordde u foutief 'marken' (CGVS, p. 11).

Opmerkelijk is tevens dat u verklaarde in Kosovo een maandelijks inkomen van 5.000 dinar te hebben gehad (CGVS, p. 7). De dinar is evenwel de munteenheid in Servië. Voor de oorlog in Kosovo was dit de munteenheid in Kosovo. Sindsdien is dit evenwel de euro.

Daarnaast bleek ook uw kennis van uw nabije leefomgeving onvoldoende. Ofschoon u beweerde uw ganse leven steeds in de Roma-wijk Lozonica in Kosovo Polje te hebben gewoond, slaagde u er niet in namen van burens van u of ander personen uit uw directe omgeving te geven (CGVS, p. 4 en 5). Dat u nooit zou buitengekomen zijn, kan niet als een afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis hieraangaande beschouwd worden (CGVS, p. 4).

U bleek evenmin namen te kennen van lokale Roma-vertegenwoordigers en vervolgens geconfronteerd met de naam van de lokale Roma-leider, Femi Gashi, bleek u nog nooit van deze persoon gehoord te hebben (CGVS, p. 5). U wist evenmin of er een treinlijn via Kosovo Polje passeert, wat wel degelijk het geval is volgens de ons beschikbare informatie (CGVS, p. 5). Ook namen van dorpen rond Kosovo Polje of namen van fabrieken of grote ondernemingen in deze gemeente waren u onbekend (CGVS, p. 5). Tot slot bleek u ook de Albanese benaming - wat tevens de meest courant gebruikte benaming voor deze stad en gemeente is - van Kosovo Polje niet te kennen (CGVS, p. 11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld.

U hebt derhalve ook niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan worden van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dit blijkt evenzeer uit het feit dat de door u aangehaalde problemen van u en uw familieleden voor uw komst van België, met name de verkrachting van uw partner, de moord op uw vader, de inval in uw woning twee dagen voor uw vertrek naar België, andere pesterijen waaraan u en uw familieleden in Kosovo Polje waren blootgesteld, alsook de door u aangehaalde algemene houding van Albanen en Serviërs in Kosovo Polje jegens de Roma niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie komt naar voor dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens deze missie met lokale actoren en ook erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt ook naar voor dat in de regio Kosovo Polje de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma en Ashkali bevredigend is. Er zijn evenmin aanwijzingen van recente etnische geïnspireerde aanvallen tegen leden van de Roma-gemeenschap in deze gemeente. In de gemeente **Kosovo Polje** hebben zich zelfs **sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer voorgedaan gericht tegen RAE** (Roma, Ashkali en Egyptenaren). Uit cijfers afkomstig van UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) blijkt dat ongeveer 1195 Roma, Ashkali en Egyptenaren sinds het beëindigen van het conflict in 1999 naar deze gemeente zijn teruggekeerd.

Voorts dient hier tevens gewezen te worden op ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen uw verklaringen en deze van uw moeder en partner afgelegd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal met betrekking tot een aantal kernaspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat de moord op uw vader gepleegd werd in jullie woning in Kosovo Polje. Vier Albanen drongen nu bijna twee jaar geleden jullie woning binnen en vermoordden uw vader in zijn slaapkamer. Nog voor u ter hulp kon komen, waren ze reeds gevlucht via het raam (CGVS, p. 19).

Uw moeder verklaarde evenwel tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw vader werd aangevallen toen hij naar een winkel in Kosovo Polje ging om sigaretten te kopen. Zwaar gewond slaagde hij er toen in jullie woning te bereiken, waar hij heel kort daarop aan zijn verwondingen overleed (gehoorverslag CGVS moeder, p. 9 en 10). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat volgens het door u neergelegde attest van het moslimcomité van Podujevo uw vader op 11 oktober 2008 overleed in Podujevo.

Geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal foutief dat Podujevo en Kosovo Polje in elkaars buurt liggen (CGVS, p. 19).

Aangaande de door u aangehaalde inval(len) van een Albanees en twee Serviërs in uw woning twee dagen voor jullie vertrek uit Kosovo, waarbij ze uw moeder zouden hebben proberen te verkrachten en uw partner met een mes zou zijn gestoken in haar arm (CGVS, p. 12 tem. 17), is het opmerkelijk dat noch uw moeder noch uw partner deze feiten ter sprake brachten tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal. Nochtans werden ook zij uitvoerig bevraagd over hun vluchtmotieven.

Ook aan de door u aangehaalde bewering dat de autoriteiten in Kosovo zich niet zouden geïnteresseerd hebben voor de moord op uw vader, de verkrachting van uw partner en de inval in uw woning kort voor uw vertrek uit Kosovo, dit omwille van het feit dat de politie in Kosovo de Roma haat, kan geen geloof gehecht worden (CGVS, p. 14, 19 en 20).

Deze bewering strookt immers evenmin met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Na de beëindiging van de oorlog in Kosovo op 10 juni 1999 hebben de internationale autoriteiten in Kosovo steeds uitgebreid aandacht besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld in Kosovo. Het garanderen van de veiligheid en de bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, is bovendien de kerntaak van Kfor. Dergelijke feiten zouden vooreerst dan ook op heel wat aandacht hebben kunnen rekenen.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex (European Union Rule of Law Mission) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Bovendien maakten gesprekken tijdens voornoemde missie van het Commissariaat-generaal naar Kosovo en erna met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Dit geldt ook voor de gemeente Kosovo Polje.

Uit gesprekken met RAE-vertegenwoordigers uit deze gemeente blijkt tevens dat de leiders van de RAE-gemeenschappen en het 'Bureau van de Gemeenschappen' ook steeds gecontacteerd worden door de politie bij elk probleem waarbij minderheden betrokken zijn. Diverse gesprekspartners die in Kosovo hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten tevens dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjiilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De door u neergelegde lidkaart van de PRYK is niet afdoende om uw verblijf de laatste jaren in Kosovo te staven. Dit document uitgereikt door een politieke partij kan bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie beschouwd worden. Bovendien wordt dit document ook niet ondersteund door een coherent en geloofwaardig asielrelaas.

Ook inzake de asielaanvraag van uw partner, S. M. (...) en uw moeder, R.S. (...), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift van 28 december 2010 dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat het moeilijk was om aan documenten te geraken die bewijzen dat hij in Kosovo heeft geleefd.

Hij stelt dat hij nooit een geboorteakte had waardoor het onmogelijk was om een identiteitskaart aan te vragen.

Hij benadrukt dat hij verscheidene malen heeft geprobeerd om documenten te verkrijgen, maar telkens in elkaar werd geslagen op weg naar het gemeentehuis en nadien niet meer buiten durfde te komen uit angst om opnieuw geslagen en mishandeld te worden.

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom de zware pesterijen en de moord op zijn vader ertoe leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat de gebeurtenissen etnisch geïnspireerd zijn.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ook ten laste in de bestreden beslissing niet vermeld te hebben dat hij een document heeft voorgelegd opgesteld door Drustvo Roma, waarin wordt vermeld dat hij niet meer welkom is in Kosovo.

Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing ook niet gemotiveerd waarom aan hem geen subsidiaire bescherming wordt toegekend.

Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing "zou worden herbekeken" (zie het verzoekschrift, p. 4).

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft overtuigende bewijsstukken aan te brengen waaruit blijkt dat hij sinds het einde van de oorlog in Kosovo tot zijn komst naar België in 2010, in Kosovo Polje heeft verbleven.

In de bestreden beslissing werd gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK) die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008, verantwoordelijk was voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo, noch van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt sinds de afkondiging van de onafhankelijkheid van het land.

Verder werd in de bestreden beslissing uiteengezet waarom aan de verklaring van verzoeker dat hij in de onmogelijkheid was om identiteitsdocumenten te bekomen, geen geloof wordt gehecht.

Bovendien werd vastgesteld dat de algemene kennis van verzoeker omtrent Kosovo en zijn nabije leefomgeving aldaar, duidelijk ondermaats was voor iemand die beweert aldaar jarenlang te hebben verbleven.

De Raad stelt vast dat zo verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 3) aanvoert dat *“verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft vermeld dat het moeilijk was om een identiteitskaart aan te vragen; dat verzoeker nooit een geboorteakte heeft gehad waardoor het onmogelijk was om een identiteitskaart aan te vragen; Dat verzoeker verscheidene malen heeft geprobeerd om documenten vast te krijgen”*, hij zich enkel beperkt tot het herhalen van de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Ook de opwerping in het verzoekschrift (p. 3) *“Dat verzoeker elke keer in elkaar werd geslagen op weg naar het gemeentehuis; Dat verzoeker daarna niet meer naar buiten durfde komen uit angst om geslagen en mishandeld te worden.”*, wordt niet als waar aangenomen; het betreft een blote bewering, die niet in overeenstemming is met de informatie omtrent de algemene toestand die zich in het administratief dossier bevindt.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat in te gaan op een aantal belangrijke vaststellingen in de bestreden beslissing.

Zo werd vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de verklaringen van verzoeker en die van zijn moeder en zijn vrouw tegenstrijdigheden vertonen, en dat verzoeker het tevens niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van autoriteiten in zijn land.

Nu verzoeker nalaat om deze elementen die zijn geloofwaardigheid ondergraven te verklaren en/of te weerleggen, blijven deze overeind en maakt de Raad ze tot de zijne.

2.4. De Raad merkt op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan is.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoeker stelt (zie verzoekschrift, p.4) dat *“het Commissariaat-Generaal echter nalaat te motiveren waarom de zware pesterijen en de moord van verzoeker zijn vader ertoe leiden dat er geen geloof kan worden gehecht dat de feiten etnisch geïnspireerd zijn”*, merkt de Raad op dat een

eenvoudige lezing van de bestreden beslissing doet besluiten dat de commissaris-generaal zijn beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd.

In de bestreden beslissing (zie p. 2-3) wordt uiteengezet waarom de door verzoeker aangehaalde feiten niet stroken met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

Verder kan de Raad verzoeker niet bijtreden waar deze stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niets heeft vermeld over het feit dat hij een document, opgesteld door Drustvo Roma, heeft voorgelegd en hieruit een schending van de motiveringsplicht afleidt.

De Raad benadrukt dat de beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

In geen geval kan van de commissaris-generaal worden verwacht dat hij elk voorgelegd document op uitgebreide en individuele wijze behandelt in de bestreden beslissing.

Bovendien deelt de Raad de mening van verweerder dat het document in kwestie niet van aard is om een afbreuk te doen aan het besluit in de bestreden beslissing, waarin werd gesteld dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

Inderdaad kunnen documenten de geloofwaardigheid van coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, maar vermogen niet een ongeloofwaardig relaas credibel te maken.

Daarenboven vertoont bedoeld stuk, opgesteld door een Romavereniging, een sterk gesolliciteerd karakter -het werd opgesteld op vraag van verzoekers moeder (zie verhoorverslag van 14 september 2010, p.8)- wat de bewijswaarde neerhaalt.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.6. Aangaande de grief van verzoeker omtrent de niet-afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en in Kosovo geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet werd terecht niet toegekend; dit artikel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE